

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/2019-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2019 prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], a [REDACTED],
zastúpených advokátom JUDr. Radovanom Bilým, Kukorelliho 52, Humenné, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 348/2018 z 22. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o ústavnej sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED] z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. II. ÚS 175/2019-11 z 27. júna 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED] a [REDACTED]
[REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 348/2018 z 22. januára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v procesnom postavení žalovaných boli Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní o zaplatenie sumy 16 960,35 € s príslušenstvom rozsudkom sp. zn. 10 C 207/2016 z 11. júna 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 16 261,65 € s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a žalobcovi bola priznaná 100 % náhrada trov konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zmenil v časti vyhovujúceho výroku, t. j. žalobu zamietol. Krajský súd napadnutým rozsudkom zároveň v prevyšujúcej časti potvrdil rozsudok okresného súdu a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

4. Námietky sťažovateľov smerujú výhradne proti tej časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá sa týka náhrady trov konania.

5. *Z vyjadrenia zúčastnenej osoby (v konaní pred okresným súdom v procesnom postavení žalobcu) doručeného ústavnému súdu 7. augusta 2019 vyplynulo, že „... v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/207/2016 v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ] proti žalovaným [REDAKOVANÉ], o zaplatenie 16 960,35 € s príslušenstvom, podané dňa 13.04.2019 dovolanie zo strany žalobcu. Žalovaní sa k dovolaniu vyjadrili vyjadrením zo dňa 14.05.2019, ktoré v prílohe predkladáme súdu.“. Podľa názoru zúčastnenej osoby je ústavná sťažnosť sťažovateľov vzhľadom na prebiehajúce dovolacie konanie podaná predčasne.*

6. K ústavnej sťažnosti doručil 21. augusta 2019 ústavnému súdu vyjadrenie aj odporca, ktorý prostredníctvom predsedu krajského súdu uviedol: „Uznávame, že

odvolací súd mohol precíznejšie odôvodniť dôvody hodné osobitného zreteľa, ako aj výnimočné okolnosti sporu.

Do pozornosti Ústavného súdu SR dávame mimoriadne náročný skutkový stav a právne posúdenie veci, ktoré odvolací súd posúdil ako dôvody hodné osobitného zreteľa.“

7. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

8. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, príslušný súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

9. Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, príslušný súd konanie zastaví.

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 151/2018).

11. Ústavný súd na základe informácie o podanom dovolaní zúčastnenej osoby zistil, že spis týkajúci sa právnej veci sťažovateľov bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložený okresným súdom 23. októbra 2019.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť mu bola sťažovateľmi predložená predčasne. O dovolaní podanom v právnej veci sťažovateľov bude rozhodovať najvyšší súd a nie je vylúčené, že budúce rozhodnutie najvyššieho súdu sa bude dotýkať aj pred ústavným súdom napadnutého výroku rozsudku krajského súdu o trovách konania. Rozhodnutím o ústavnej sťažnosti by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porovnaj napr. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľov zastavil (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 161 ods. 2 CSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2019